

Arrest

nr. 185 207 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 augustus 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 21 november 2016 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 21.10.2010 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 24.10.2011 afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielpcedure – namelijk iets meer dan 1 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verwijst naar de omzendbrief van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de instructie vermeld in de omzendbrief integraal werd opgenomen in de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat zowel de instructie van de toenmalige minister Turtelboom als de instructie van 19.07.2009 niet meer van toepassing is.

Betrokkene verklaart dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf moeilijk kan richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf moeilijk kan richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat zij sinds haar aankomst in België bij haar zoon, de heer S. H. (...) (ov: xxxxxx), en diens gezin verblijft. Dit gezin beschikt over een onbeperkt verblijf en betrokkene beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar zoon en diens gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004).

Verder verklaart betrokkene dat bij één van haar kleinkinderen leukemie werd vastgesteld. Volgens betrokkene dient één van de ouders van het kind steeds bij het kind te blijven, dient de andere ouder voor de twee andere kinderen te zorgen en is de hulp van betrokkene daarom noodzakelijk en onberispelijk. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan immers steeds een aanvraag indienen om een visum type C- Kort Verblijf te verkrijgen.

Zo beschikt zij over de mogelijkheid om haar zoon en diens gezin periodiek te komen bezoeken en het gezin van haar zoon gedurende deze perioden bij te staan. Betrokkene toont niet aan dat, in afwachting dat zij met een geldig visum type C (periodiek) kan terugkeren naar België, het gezin van haar zoon geen beroep kan doen op diverse diensten die gezinshulp aanbieden.

Betrokkene verwijst ook naar het feit dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou, Rusland en beweert dat zij daar geen opvangspunt heeft en de Russische taal niet spreekt. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij niet tijdelijk een verblijfplaats zou kunnen bekomen in Moskou om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, noch dat zij de Russische taal niet machtig zou zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij geen opvangspunt heeft in Moskou en de Russische taal niet spreekt volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk geen opvangspunt hebben of de Russische taal niet beheersen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Voor wat betreft de verklaring dat betrokkene enige gezondheidsproblemen kent, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene op 18.12.2011 een aanvraag art. 9ter indiende. Deze aanvraag werd op 09.01.2014 ongegrond verklaard, haar betekend op 17.01.2014. Betrokkene legt geen (recente) bewijzen voor dat zij momenteel nog medische problemen zou hebben.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert oktober 2010 in België, heeft Nederlandse taallessen gevolgd, beheerst de Franse taal goed, heeft de beste sociale contacten opgebouwd met de Belgische gemeenschap en legt diverse steunverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 21 november 2016 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 11.08.2016 te verlaten.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen middel heeft ontwikkeld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten beoogt. De beide middelen ontwikkeld in het verzoekschrift zijn geheel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Gelet hierop oordeelt de Raad dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat het bevel een accessorium is van de eerste bestreden beslissing en er daarom geen apart middel werd ontwikkeld. De verwerende partij wijst er evenwel terecht op dat het bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke beslissing betreft die op eigen gronden zowel in rechte als in feite werd getroffen en dat het loutere feit dat het bevel op dezelfde datum als de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen, aan voorgaande geen afbreuk doet.

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

*“Schending van artikel Art. 6. § 1 van het MB 18 MAART 2009. - Ministerieel besluit houdende <delegatie> van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende <delegatie> van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
Overwegende dat de beslissing de heer W. G. vermeldt als auteur, die de hoedanigheid heeft van ADMINISTRATIEF ASSISTENT.*

Dat luidens artikel 6 van hoger vermelde bepaling, de bevoegdheid inzake 9 bis beslissingen tot een ambtenaar die de hoedanigheid van "Attaché" bezit, behoort.

Dat indien luidens artikel 6§2 deze bevoegdheid ook aan een administratief assistent kan worden overgedragen, dit echter slechts mits bijzondere voorwaarden kan gebeuren.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van Administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeurgeneraal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.

Dat uit de beslissing niet blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan werd.

Dat evenmin een bijlage gevoegd wordt waaruit zou blijken dat de auteur bevoegd zou zijn om de beslissing te nemen.

Dat derhalve noch de Raad, noch de verzoekende partij deze bevoegdheid kunnen nagaan en desnoods wat betreft de verzoekende partij, aanvechten.

Dat een a posteriori rechtvaardiging of uitleg niet kan worden aanvaard, daar het op het ogenblik van de betekening van de beslissing is dat de verzoekende partij in het bezit dient te worden gesteld van alle elementen met betrekking tot de beslissing. Het is de taak van de verzoekende partij om deze beslissing vooreerst te begrijpen en verder desnoods aan te vechten.

Dat tevens dient te worden opgemerkt dat in het kader van een annulatie beroep, de verzoekende partij geen "nieuwe" elementen of middelen meer kan aanwenden zodat hierbij tes de regel van een tegensprekelijk debat geschonden wordt alsmede de rechten van de verdediging.

Dat de beslissing derhalve dient te worden vernietigd.”

3.2. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

*In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Hieruit volgt dat het de minister cq. de staatssecretaris voor asiel en migratie of diens gemachtigde is die de thans bestreden beslissing kan nemen.

Uit artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 9bis; (...)

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Bijgevolg kan ook een administratief assistent de bestreden beslissing nemen, op voorwaarde dat de bevoegdheid daartoe door de directeur-generaal van de dienst vreemdelingenzaken of door diegene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de dienst vreemdelingenzaken via schrijven wordt aangeduid.

Uit het administratief dossier blijkt dat daarin een schrijven zit van de directeur-generaal van de dienst vreemdelingenzaken waarbij de heer W.G., administratief assistent bij de dienst vreemdelingenzaken, wordt aangeduid om beslissingen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te nemen.

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden als zou bij de bestreden beslissing zelf de delegatie van bevoegdheid moeten blijken. Het gegeven dat deze delegatie van bevoegdheid niet bij de betekening van de bestreden beslissing is gevoegd, maakt ook niet dat verzoekende partij verhinderd is geweest haar kritiek dienaangaande via onderhavig beroep te uiten.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.3. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 9BIS , en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van de principes van behoorlijk bestuur waaronder in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het nakomen van het evenredigheidsbeginsel gevisieerd worden , principes van machtsoverschrijding Schending van artikel 3 en 8 aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM) Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; uiteraard houdt dit beginsel eveneens in dat rekening gehouden wordt met alle relevante elementen die voorgelegd worden en dienen deze elementen onderzocht worden, geplaatst in hun juiste feitenvinding;

Overwegende dat het verzoekschrift genoegzaam benadrukt heeft dat de problematiek van de verzoekende partij OP VERSCHIEDENE ELEMENTEN steunde, die deels aan haar eigen situatie te wijten waren maar die ook deels aan de situatie waarin haar kinderen en kleinkinderen waren geraakt ten gevolge van het plots vaststellen van een leukemie bij haar oudste kleinkind.

De problematiek had betrekking enerzijds tot haar eigen medische toestand in samenhang te bekijken en te beoordelen met het feit dat verzoekende partij : reeds 60 jaar oud is ; weduwe is sinds 4 jaar en heeft echtgenoot in België begraven haar : enige zoon leeft in België met echtgenoot, sinds meer dan 5 jaar in België, volledig eenzaam in Armenië en uiteraard ook in MOSKOU waar zij een visum lang verblijf zou moeten aanvragen.

Dat de medische problematiek van een individu als één element die in samenhang met andere persoonlijke gegevens dient te worden overwogen, ongeacht het bestaan van een al aan niet lopende procedure op grond van artikel 9 ter van de Wet van 15.12.1980 en ongeacht de uitslag ervan-, de vereiste beantwoordt van individueel en volledig onderzoek van een aanvraag.

Dit om de reden dat een individu als een geheel dient te worden aanzien , met zijn vaardigheden en gebreken, met zijn fysieke en psychische toestand, met zijn gevoelens.

Verzoende partij heeft haar medische toestand aangehaald, niet als een reden of grond om een medisch verblijf te bekomen, doch wel omdat haar ziekte helaas deel uitmaakt van haar individualiteit en dat zij als zieke persoon die reeds op leeftijd is en weduwe, bijzonder broos is.

Zij is met deze kenmerken een individu die lijdt en met haar verzoekschrift vroeg dat met dit bijzonder lijden rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag.

Dat zij uiteraard eveneens aanwende, dat haat aanwezigheid bij haar kinderen en kleinlanders moreel doch ook materieel onberispelijk was.

Dat heeft verzoekende partij niet zo maar uit de lucht gehaald , welintegendeel heeft zij een medisch attest voorgelegd van de behandelende dokter van haar kleindochter , dat haar aanwezigheid "onberispelijk" was, gelet op de leukemie van het kleinkind.

CFR

Bij S. A. (...) (08/08/2007) werd op 05/07/2016 de diagnose gesteld van een ernstige, langdurige en levensbedreigende ziekte. De behandeling werd onmiddellijk opgestart vandaag. Deze bestaat uit een —langdurigechemotherapeutischeenmedieamenteuzebehandelmgvanongeveer 1 jaar, gevolgd door een onderhoudsperiode van eveneens ongeveer een jaar. Meer details over de precieze diagnose (leukemie type) kunnen u ,indien nodig ,bezorgd worden wanneer verdere bloeduitslagen beschikbaar zijn. De aanwezigheid van een van beide ouders is vereist in het ziekenhuis. Omwille van deze zware diagnose en de implicaties hiervan op het familiale leven verzoeken wij u de oma van het gezin, Mevrouw S. H. (...), momenteel verblijvend te Brugge, het gezin te laten helpen in deze moeilijke periode. Gezien de lange en zware behandelingsduur en het feit dat er nog twee kleine kinderen (11 jaar en 6 maand) in het gezin zijn ,is haar hulp onontbeerlijk.

Prof. Dr. Jutte van derWerfften Bosch,

Dienst kinderoncologie - kinderhematologie Anne Marie Moens,

Hoofdverpleegkundige dienst patiëntenbegeleiding Sociaal verpleegkundige dienst kinderoncologie UZ Brussel

Laarbeeklaan 101 1 090 Jette 02/4749052

Dienst patiëntenbegeleiding Anne Marie Moens

Hoofdverpleegkundige Laarbeeklaan 1 01 1 090 Brussel Tel. 02 474 90 52

Dat de motivatie in dit verband geen antwoord biedt op de voorgelegde argumentatie:

Verder verklaart betrokkene dat bij één van haar kleinkinderen leukemie werd vastgesteld, Volgens betrokkene dient één van de ouders van het kind steeds bij het kind te blijven, dient de andere ouder voor de twee andere kinderen te zorgen en is de hulp van betrokkene daarom noodzakelijk en onberispelijk. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid* Betrokkene kan immers steeds een aanvraag indienen om een visum type C Kort Verblijf te verkrijgen. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om haar zoon en diens gezin periodiek te komen bezoeken en het gezin van haar zoon gedurende deze perioden bij te staan. Betrokkene toont niet aan dat in afwachting dat zij met een geldig visum type C (periodiek) kan terugkeren naar België, het gezin van haar zoon geen beroep kan doen op diverse diensten die gezinshulp aanbieden.

De medische aanbeveling voorzag in de aanwezigheid van een "oma" om familie en kinderen te helpen, uiteraard niet enkel materieel, niet in de aanwezigheid van een poetsvrouw of een derde persoon uit een dienst gezinshulp, WAARVANS TEVENS GEEN AANWIJZING BESTAAT OM TE STELLEN DAT HET GEZIN DIT ONMIDDELIJK ZOU KUNNEN BEKOMEN;

De beslissing gaat het humanitair en intuiti personae aspect van de aanvraag totaal voorbij en meent te mogen stellen dat in het dramatisch context waarin het gezin thans verkeert, een totaal vreemde persoon de oma zou kunnen vervangen naast kinderen die uiteraard nog zeer jonk zijn en die bovendien reeds psychologisch zwaar geraakt zijn door de ziekte van Hanoush .

De twee gezonde kinderen zijn sowieso geraakt door de ziekte van Hanoush, daar de ouders noch materieel noch fysiek in stand zijn om aan de twee kinderen de nodige aandacht te kunnen besteden. Het al ouder kind beseft dat de zus ernstig ziek en voelt uiteraard ook de angst van de ouders. Het ziet ook de gevolgen van de ziekte op de zus, hetgaat angst verwekt EN EINDELOZE VRAGEN;

Een dient hulpverlening met afwisselend personeel kan hierop geen antwoord bieden en is hiervoor ook niet bevoegd.

De motivatie beantwoordt de argumentatie niet en is niet afdoende, vermits de beslissing vooreerst enkel het materieel luik behandelt van de problematiek en de familieband totaal verwaarloost.

Evenmin is de motivatie dat een scheiding slechts "tijdelijk" zou zijn pertinent of afdoende, wanneer het kleinkind aan kanker leukemie lijdt en dat haar levensprognostiek hierbij de facto in het gedrang komt.

Uit de beslissing blijkt niet dat de overheid een afweging heeft gemaakt van de "wederzijdse" belangen, alvorens een beslissing te nemen, noch dat de verzoekende partij en haar gezin als volwaardige individus, zoals hierboven omschreven, op enig ogenblik dan ook onderzocht werd,

De beslissing is derhalve niet redelijk.

De beslissing geeft bijkomend geen uitleg waarom, in verband met de ziekte profiel van de verzoekende partij zelf, het gegeven "zieke" uitgesloten wordt van de personalia van verzoekende partij, daar waar verzoekende partij haar aanvraag hierop niet stoelde, doch enkel deze karakteristiek, - die niet betwist wordt-, vermeldde als een bijkomend element die samen met de anderen het voor haar bijzonder moeilijk maakt een zelfs tijdelijke terugkeer te kunnen beogen ;

De beslissing schendt hierbij de motiveringsplicht en is tevens niet begrijpbaar voor de verzoekende partij

De beslissing schendt hierbij de aangehaalde middelen.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Meer bepaald blijkt nog niet uit de beslissing dat de overheid rekening heeft gehouden met de 5 jaar die verzoekende partij in België degelijk heeft doorgebracht waarvan minstens 3 jaar legaal, een reeds langdurige periode gedurende dewelke verzoekende partij zich in België volledig geankerd heeft op sociaal en economisch gebied zodat een terugkeer uiteraard heel moeilijk is, en deze periode heeft afgewogen tav haar persoonlijke kenmerken : de eenzaamheid en het verdriet van verzoekende partij die in België weduwe is geworden—haar-man-overleed-aan-kanker—die-thans^de-steun-^an-haa^emgezoon en van haar schoondochter geniet en waarmee zij dagelijks samenwoont, die zij zelf ook thans steunt in de kanker problematiek van het kleinkind, in geval van terugkeer wordt niet beantwoordt door te stellen dat zij een visum kan aanvragen om periodiek haar gezin in België te komen bezoeken.

Het antwoord is niet redelijk en beantwoordt bovendien niet de voorgestelde problematiek.

Uit de beslissing blijkt niet dat de overheid de balans heeft gemaakt tussen de louter noodzakelijkheid de wet strikt na te komen en de negatieve gevolgen die verzoekende partij noodzakelijk zal ondergaan om zich aan de wet te conformeren;

Dat de beslissing derhalve dient te worden vernietigd, daar zij de aangehaalde middelen en beginsel schendt, in het bijzonder de formele motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing het verblijf, de ziekte, de weduwschap, de eenzaamheid en het lijden van verzoekende partij niet onderzoekt als mogelijke buitengewone omstandigheid die een terugkeer moeilijk zou maken.

De louter gestereotypeerde afwijzing beantwoordt niet aan de formele motiveringsplicht en schenden tevens het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. De rechtspraak van de Raad van State bepaalt dat:

"Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden wegens overmacht; diensgevolge, is er bepaald dat ingevolge een bepaling in de omzendbrief van 09.10.1997 m.b.t. de toepassing van het art. 9 § 3 van de Wet van 15.12.1990 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 14.11.1997: "de betrokkene moet aantonen dat het hem onmogelijk is of bijzonder moeilijk om de toestemming aan te vragen om naar zijn land van herkomst terug te keren of naar een land waar hij mag verblijven (bv. ingevolge van oorlogsomstandigheden of ernstige ziekte)" ; dat het uitzonderlijk karakter van de aangehaalde omstandigheden door een vreemdeling onderzocht moet worden door de bevoegde overheid in elk afzonderlijk geval ; Vermits het bestaan van de uitzonderlijke omstandigheden bewezen is, door de Minister of zijn afgevaardigde, moet onderzoeken of de aangehaalde redenen door de betrokkene om een verblijfsvergunning van meer dan 3 maanden in België gerechtvaardigd is ; Vermits het onderzoek van de aanvraag 2 aspecten omhelst, de ontvankelijkheid ten gronde, sluit geenszins hetzelfde feit uit dat tegelijkertijd een uitzonderlijke omstandigheid toelaat een aanvraag in België in te dienen en een motief die de toekenning van het verblijf rechtvaardigt C.E.73.025 van 09.04.1998;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene:

- Rv. St.nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385"

En

« Considérant qu'un long séjour passé en Belgique peut, en raison des attachés qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer à la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 soit

Introduite en Belgique, plutôt qu'a 11étranger et des motifs justifiant que 11autorisation de séjour soit accordée (C.E., n° 84.658 du 13 janvier 2000) .

Cönsidérant qu'un long séjour passé en Belgique peut, en raison des attachés qu'un étranger a pu y créer pendant cette période, constituer a la fois des circonstances exceptionnelles justifiant que la demande d'autorisation de séjour fondée sur 1'article 9, alinéa 3, de la 101 du 15 décembre 1980 soit Introduite en Belgique, plutôt qu'a 1'étranger et des motifs justifiant que 1'autorisation de séjour soit accordée » (C.E., n° 84.658 du 13 janvier 2000).

Werkelijk onderzoek dient en mag worden verstaan als een onderzoek die minstens ondermeer de elementen te onderzoeken, de ene in samenhang met de andere

Terzake blijkt niet dat dergelijk onderzoek verricht werd en de beslissing zegt met geen woord, waarom alle elementen in samenhang bekeken geen reden mogen zijn voor een in aanmerking komen tot een machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid (en ten gronde) ;

De beslissing schendt hierbij de formele motiveringsplicht en dient derhalve te worden vernietigd. De beslissing schendt de aangehaalde middelen en dient te worden vernietigd

Tot slot dient te worden vastgesteld dat het argument dat zij op een visum zou kunnen afvachten even gestereotypeerd en onredelijk is : haar aanwezigheid is thans onberispelijk, gelet op de familiale problematiek—

De motivatie is niet redelijk”

3.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. Verzoekende partij betoogt dat zij in haar aanvraag gewezen heeft op haar eigen medische situatie in samenhang met haar gevorderde leeftijd, haar weduwnaarschap, het feit dat haar echtgenoot in België begraven ligt, en haar zoon die met zijn gezin in België woont waardoor zij volledig eenzaam in Armenië en Moskou de aanvraag zou moeten indienen. Zij heeft tevens gewezen op haar morele en materiële noodzakelijke aanwezigheid bij het gezin van haar zoon. Deze elementen moeten in hun geheel als één element aanzien worden. Zij heeft haar medische situatie aangehaald als zieke persoon die reeds op leeftijd is en dus bijzonder broos, niet als reden om een medisch verblijf te bekomen.

3.8. De Raad wijst erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele "methode" of "werkwijze" voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

3.9. Nazicht van de aanvraag van verzoekende partij van 5 augustus 2016 leert dat verzoekende partij volgende elementen als buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen heeft aangehaald:

- familietoestand waarbij zij erop wijst dat de situatie van het volledig gezin gewijzigd is omwille van het feit dat er leukemie werd vastgesteld bij de kleindochter die gehospitaliseerd is en daar met één van de ouders blijft omwille van de onmiddellijk opgestarte chemotherapie en medicamenteuze behandeling. De behandeling zal minstens één jaar duren waarbij de levensprognostiek onzeker blijft. Het kind heeft nood aan steun van het volledige gezin zodat de verwijdering van verzoekende partij nog een bijzonder zware beproeving zou zijn. Verder stelt zich ook het probleem om zich onmiddellijk rond het zieke kind te organiseren nu één van de ouders bij het zieke kind moet blijven en de andere ouder moet zorgen voor de twee andere kinderen, waaronder een baby van zeven maanden die nog deels borstvoeding krijgt. De hulp van verzoekende partij is dan in deze bijzonder zware omstandigheden meer dan welkom en noodzakelijk. Zonder haar aanwezigheid kan het zieke kind geen bezoek van beide ouders krijgen. Ook dient rekening gehouden te worden met het feit dat door de lange behandeling de ouders uitgeput geraken en nood hebben aan hulp.

- langdurig verblijf in België

- leven in gevaar bij terugkeer - schending van artikel 3 EVRM - waarbij erop gewezen wordt dat de terugkeer voor een formaliteit een onmenselijke behandeling zou uitmaken

- de aanvraag moet in Moskou gebeuren waar verzoekende partij geen opvangpunt heeft en aldaar het niet kent, ze kent niemand in de Russische Federatie en spreekt evenmin Russisch

- ze zou het moeilijk hebben als alleenstaande oudere vrouw die enige gezondheidsproblemen kent

- een tijdelijke terugkeer zou de verbreking van de familiecel tot gevolg hebben en met de vele sociale contacten in België

- integratie

- elementen aangehaald in de asielaanvraag

- blanco strafregister.

3.10. Uit de aanvraag van de verzoekende partij blijkt dat zij ondermeer stelde de aanvraag vanuit het buitenland niet te kunnen indienen ondermeer omdat het zieke kind nood heeft aan de steun van het volledige gezin zodat de verwijdering van verzoekende partij nog een bijzonder zware beproeving zou zijn.

3.11. In de bestreden beslissing wordt aangaande de familiale situatie als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart dat zij sinds haar aankomst in België bij haar zoon, de heer S. H. (...) (ov: xxxxxx), en diens gezin verblijft. Dit gezin beschikt over een onbepert verblijf en betrokkene beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar zoon en diens gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004).

Verder verklaart betrokkene dat bij één van haar kleinkinderen leukemie werd vastgesteld. Volgens betrokkene dient één van de ouders van het kind steeds bij het kind te blijven, dient de andere ouder

voor de twee andere kinderen te zorgen en is de hulp van betrokkene daarom noodzakelijk en onberispelijk. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan immers steeds een aanvraag indienen om een visum type C- Kort Verblijf te verkrijgen. Zo beschikt zij over de mogelijkheid om haar zoon en diens gezin periodiek te komen bezoeken en het gezin van haar zoon gedurende deze perioden bij te staan. Betrokkene toont niet aan dat, in afwachting dat zij met een geldig visum type C (periodiek) kan terugkeren naar België, het gezin van haar zoon geen beroep kan doen op diverse diensten die gezinshulp aanbieden.”

3.12. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar deze stelt dat deze motivering hoegenaamd geen antwoord biedt op het argument dat het zieke kind de steun nodig heeft van het volledige gezin waardoor de verwijdering van verzoekende partij een bijkomende zware beproeving zou zijn. Immers dient dit argument inderdaad in de context geplaatst te worden waarin het gezin thans verkeert - een context die de verzoekende partij in het verzoekschrift als dramatisch omschrijft - in elk geval kan geen enkel redelijk mens ontkennen dat de context waarin het gezin verkeert omwille van de medische situatie van het kind zwaar is. Door louter te motiveren dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat van de verzoekende partij en dat verzoekende partij het gezin periodiek kan bezoeken waarbij in tussentijd het gezin beroep kan doen op gezinshulp gaat verwerende partij in het geheel voorbij aan de specifieke context waarop de verzoekende partij in haar aanvraag heeft gewezen, met name dat zij reeds jaren bij het gezin van haar zoon verblijft en dat haar verwijdering een bijkomende beproeving zou zijn voor het gezin, en meer specifiek voor het zieke kind. Verwerende partij lijkt met haar motivering inderdaad enkel het materiële luik te behandelen inzake de hulp die de verzoekende partij kan zijn voor het gezin, maar negeert daarmee het argument van de verzoekende partij dat er ook een emotioneel, psychologisch aspect werd aangehaald dat zou spelen indien zij moet terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het kwam de verwerende partij evenwel toe, indien zij van mening is dat dit argument geen terugkeer verhindert, hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing. Nogmaals benadrukt de Raad dat de gegeven motivering zoals hoger geciteerd onder punt 3.11. in dit kader niet volstaat.

3.13. De repliek in de nota met opmerkingen kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Immers stelt de verwerende partij in haar nota dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen om een buitengewone omstandigheid aan te tonen heeft weerlegd, hetgeen blijkt uit hetgeen gesteld onder punt 3.12. niet voor waar kan worden aangenomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt voor.

3.14. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER